

ХРИСТО ФОТЕВ
БАЛАДА ЗА ЧОВЕКА С
ОТКРАДНАТОТО ЛИЦЕ

chitanka.info

Аз съм скулптора и става злато
глината във моите ръце.
Всеки като зима или лято
ми донесе своето лице.
Идваха при мене мълчаливо
старци и младежи, и деца.
Идваха с лица и настойчиво
искаха по-хубави лица.
Щедростта ми беше справедлива
и не беше глупава мъгла.
Правех за една черта красива
по-красива цялата глава.
И съдбата беше много лека —
лека лодка в моите ръце.
Докато дойде в дома човека
с пустото откраднато лице.
И във изгрева с блясъци морави
той смути мойта силна ръка:
— Направете лицето ми, моля ви! —
Ах, лицето ви! Точно така!

А помня върху градската ни сцена
го гледахме с усмивка озарена
в Ромео с роза, в Карлос със рапира
и плачехме, когато той умира...
Възкръсваше ли, хвърляхме цветя,
а бяхме много бедни за цветя
и в стихналата зала като слепи
с ликуващи очи и пълни шепи
разграбвахме, горещи, жадни, диви,
лицето му и ставахме красиви.
И свършваше ли всичко, заслепени
и възхитени, и опиянени,
се блъскахме в широката врата
като щастливи някакви разбойници

и бавно ни превръщаше нощта
в щастливи или страдащи любовници.
А той във своята задкулисна клетка
захвърляше разкошната наметка
и с нервни пръсти вдигаше отново
на своите къдри сивото олово.
Докато с безпределна яснота
в една зора, събудила света,
когато ярко слънцето червено
изгряваше като новородено —
едно голямо, страшно огледало
му отрази лицето, жалко-бяло...
Той в него като в стъпкано огнище
потърси болка, не намери нищо.
Целуна само малката ръка
на портиерката с очи засветили
и тръгна с треперящите крака
на всички детронирани владетели.

И във изгрева с блясъци морави
той смути мойта силна ръка:
— Направете лицето ми, моля ви! —
Ах, лицето ви? Точно така!

Той остана и строго зачака.
Беше странно и страшно това.
Беше страшно, дори се разплака
една каменна детска глава.
Аз изтръпнах, попитах къде е
вашето истинско, живо лице?
И не знаех дали той се смее,
или плаче, отпуснал ръце.
Питах тихо, а после безумно
закресях и заблъсках стени.
И тогава се втурнаха шумно
много хора, мъже и жени.
Всеки върна по-кратко от птица

най-красивата своя черта
и от камъка мойта десница
едно живо лице очерта...
Заблестя във добрата усмивка
вдъхновената горда уста.
С катедрално красива извивка
се издигна челото в нощта.
И лицето му стана така, че
би могло да говори дори,
да се смее, да вика, да плаче,
да угасва и пак да гори.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.